

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1978/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић адвокат из ..., против тужене ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 761/24 од 17.04.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 761/24 од 17.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 761/24 од 17.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 401/23 од 23.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиоца АА из ... којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за децембар 2019. године, исплати износ од још 4.345,40 динара са законском затезном каматом од 25. у месецу за претходни месец до исплате као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева тужиоца АА у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати износе са каматом као у њеном садржају као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од 01.03.2017. године до 31.10.2017. године износе са законском затезном каматом као у њеном садржају као неоснован. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 761/24 од 17.04.2024. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 401/23 од 23.01.2024. године док је ставом другим изреке одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 10/23), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора у наведеном периоду, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је захтев одбијен. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и са којих разлога је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.05.2020. године, а износ новчаног потраживања који се ревизијом побија је 155.945,49 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужилаца недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**